

[Stinaus.]

mark. Det radikale venstre har ikke den opfattelse, fordi vi, således som det skulle fremgå af, hvad jeg allerede har sagt, ikke finder, at den europæiske sikkerhedspolitiske situation er væsentligt ændret. Folketinget vil jo i øvrigt ved anden lejlighed få anledning til en drøftelse af specielt det danske forsvar. I den diskussion kan man vel forvente, at tjenestetidens længde og styrkemålene vil blive de aktuelle spørgsmål.

Medens det er klart, at den danske udenrigspolitiske indfyldelse bør og kan være størst i forholdet til vore egne allierede, det vil sige vore NATO-partnere, og da naturligvis i første række med hensyn til den egentlige europæiske politik, så bør det også efterhånden være klart, at hverken den danske eller den europæiske politik kan optræde isoleret. Verden er i dag blevet så lille, at et hvilket som helst lands politik og en hvilken som helst alliances politik må ses i en større, i en global sammenhæng. Danmark er så lille en faktor set i denne sammenhæng, at vi ikke selv kan skabe den udenrigspolitiske situation, vi ønsker — hvilken magt kan egentlig det i dag? — men vi er tvunget til at tilrettelægge vor udenrigspolitik på det af andre — og det vil naturligvis i første række sige stormagterne — skabte grundlag. Det betyder ikke, at vi er uden indfyldelse eller behøver at være det i hvert fald, men for os gælder det i endnu højere grad end for større lande om at spille vore kort rigtigt.

Det er ofte blevet sagt, at FN er en af grundpillerne i dansk udenrigspolitik, så ofte, at det af mange efterhånden opfattes som en kliché uden indhold. FN's tilsyneladende magtesløshed i mange situationer, f. eks. borgerkrigen i Nigeria, Vietnamkrigen og den faktisk permanente krigstilstand i Mellemøsten, har været med til at styrke denne opfattelse. En medvirkende årsag og måske til syvende og sidst den afgørende er den, at det til trods for tilstedeværelsen af FN's informationskontor for de nordiske lande her i landet, til trods for private organisationers initiativ og virksomhed og til trods for nogle politikeres indsats på dette område aldrig er lykkedes at popularisere FN og FN's mange positive resultater på en sådan måde, at man til fulde har haft den folkelige opbakning bag Danmarks FN-politik, som

netop skulle være drivkraften. En bedre udenrigsministeriel pressetjeneste ville også kunne fremme forståelsen og interessen for FN, med øjeblikkelige udsendelser af afstemningsresultater i De Forenede Nationer, med klare oplysninger om, hvordan Danmark stemte og hvorfor. FN er for langt borte fra de fleste. Det radikale venstre ser også gerne, at der findes veje og midler til, at folketingets medlemmer holdes underrettet om de løbende nedrustningsbestræbelser.

Passiviteten over for FN hænger nok også sammen med de helt urealistiske forventninger, mange nærrede til FN i årene lige efter den anden verdenskrig. Vi befinder os endnu i den uundgåelige reaktions, skuffelsens periode, men FN er efter det radikale venstres opfattelse med alle sine mangler det eneste internationale organ, der kan sikre freden, og Danmark må derfor først og fremmest bygge sin udenrigspolitik på FN. Der er langt igen, inden organisationen kan udvikles til en egentlig verdensmyndighed, der har mulighed for at træffe beslutninger i afgørende spørgsmål, men FN har allerede i dag stor betydning, fordi organisationen kan hindre mindre stridigheder i at udvikle sig til verdensomspændende konflikter. Danmark må derfor arbejde på, at FN styrkes og videreudvikles.

For en ordens skyld skal jeg understrege nødvendigheden af gennemførelsen af universalitetsprincippet i FN. Alle stater må med i FN, herunder naturligvis Kina, hvis optagelse Danmark i en årrække har støttet, men på længere sigt nok også de såkaldte delstater, de to Tysklunde, Nord- og Sydkorea, Nord- og Sydvietnam. Hvad angår optagelsen i FN af delstaterne, rummer denne en række anerkendelses- og ikke-ankendelsesproblemer, som dog nok kunne løses, hvis viljen var til stede. Danmark kunne se det som sit mål at arbejde på at skabe denne vilje, der også kunne blive en vigtig faktor i afspændingspolitikken. Det skal i denne sammenhæng bemærkes, at det netop i år er lykkedes til trods for vanskeligheder, der på forhånd forekom uovervindelige, at få gjort både den østtyske og den vesttyske FN-forening til medlemmer af verdensføderationen af FN-foreninger, måske et lille skridt, men dog et skridt.